

Sygn. akt V KZ 68/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **K. P.**,
skazanego z art. 177 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 grudnia 2019 r.
zażalenia obrońcy skazanego
na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w K.
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt V WKK (...),
o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał K. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt V Ka (...), zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa a w szczególności art. 50 pkt 2b ustawy Prawo o ruchu

drogowym poprzez uznanie, że w przypadku rozważanym przez oba Sądy warunkiem *sine qua non* braku odpowiedzialności kierowcy jest wystawienie tzw. trójkąta ostrzegawczego – podczas gdy ustawodawca zwalnia kierowcę z takiego obowiązku na terenie zabudowanym w przypadku dochowania przez niego innych warunków co w niniejszej sprawie miało miejsce a nadto pozostawienie zupełnie na uboczu konieczności dochowania zasadom ograniczonego zaufania przez wszystkich uczestników ruchu drogowego – które to zasady Z. K. ewidentnie nie tylko naruszył ale po prostu złamał”.

Zarządzeniem z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt V WKK (...), Przewodniczący V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k., art. 523 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę K. P. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 października 2018 r., sygn. akt II K (...), jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zażalenie od tego zarządzenia wniósł obrońca skazanego. Autor środka odwoławczego nie sformułował jednak żadnych wniosków i zarzutów związanych z zaskarżonym zarządzeniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek stanowi sytuacja określona w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., a więc oparcie tego środka zaskarżenia na powodach z art. 439 k.p.k.

W rozpoznawanej sprawie kasacja wniesiona została od wyroku, którym orzeczono karę ograniczenia wolności, zaś obrońca podniósł w niej zarzut obrazu art. 50 pkt 2b ustawy Prawo o ruchu drogowym. Tym samym w świetle art. 523 § 2 i 4 k.p.k. kasacja ta oparta została na niedopuszczalnej podstawie. Sędzia B. L. – Przewodniczący Wydziału wydający skarżone zarządzenie - nie brał udziału w wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku.

W zaistniałym stanie rzeczy zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji ocenić należało jako trafne.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.